

Ի

ՀՆԳԵՏՍՍԱՆԵՐՈՐԿ ՀԱՐԻԻՐԵՍԿ

ՏՕՆԱԽՄԲՈՒԹԵԱՆ

ԳԻՒՏԻ ԳՐՈՑ

ՀԱՅԿԱԶՆԵԱՆՍ ԲԱՐԲԱՌՈՑ

Կ Ո Ր Ի Ի Ն Ա Կ Ա Ն Մ Բ Մ Ո Ւ Ն Ձ Ք

Ասքանագեան՝ ունկն ինձ դուք զարմ թորգոմայ մատուցէք.
 Գրիգորեան սուրբ շառաւիղն, աստուածայինըն Մհարովպ
 Դիմէ, լինի ի խընդիր գրոց մայրենի բարբառոյս.
 Այլ ինչ ի գլուխ բնաւ չելցէ, թէ չէ Բարձրալըն խնամող:
 ՅԱյրարատայն ի գագաթանց, սրացեալ գուարթուն օղապար
 Այն որ երբեմն զօրացոյց, ամենակալ Աջովն Տեառն
 Զախոյեանըն հաւատոյ, զազգիս գլուխ թորգոմեան
 Զլին զկամս ի գլուխ հանել՝ գայ հասանէ շուտափոյթ
 Յանոյշ ի քուն հանգըստեալ, ի սիրտ մաքուր Մհարովայն
 Դրոշմէ զտառս բաղցրահընչիւն ըզցանկալիւն ի բազմաց:
 Ո՛վ մեծդ Մհարովպ քաջաբան, զարթի՛ր զարթի՛ր խօսնակ սուրբ
 Ահա զըղծից քոց տենչանս, ելից խնամողն արարիչ:
 Ո՛հ բանի՛ բիւր խընդութիւն, յաստուածատուրն ի պարգև
 Զընաշխարհիկ ընդ իւր բաղդ, ցընծայ և զոյգ ազգն ողջոյն
 Օրհնութեանց երգք հրոչակին ի զրմբեթարդ շքեղ տաճարս
 Ամենեցուն սիրտ ամբիծ, լրցեալ ամբաւ եռանդեամբ.
 Հնապա Մհարովպն ի գործ ժիր ընդ սուրբ մեծին Սահակայ
 Յաստուածատուրն ի շընորհ կըրթել զմանկունըս մատաղս.
 ԶՀելլենացոց, զԱսորոցն՝ զօտարն յեղու ի հայ բան:
 Ահա յափունս Ելլաղայ դրոյթ տըւեալ հասանեն
 Հայոց մեծաց սուրբ բողբոջք, մեղուք ժրաջան իմաստունք
 Ի ժողովել անագան զճաշակ բանից գիտութեան.

Զերդ աղանիբ հեզաթոխչ ի տապանէն արձակեալը
 ԶԱթենասայն մեզ բերեն շիւղ ձիթենւոյն դալարի։
 Այն ինչ փութով ամփոփեալ զնեկտար ծաղկանց բաղցրարոյր
 ի հայրենիս մեր դառնան, գսերմն գիտութեան ծաւալեն
 Զիմաստնալից բանրս պերճ, Աթենացւոց մեծահոգակ
 Այն որ դ' հանուր տիեզերս հրոչակ հարեալ էր մեծ յոյժ։
 Հապ'օն ի սուրբ յայս հանդէս, յօրինեսցուք պսակս անեղծ
 Գնել ի գլուխ սուրբ թարգմանչացս լուսաւորչաց ազգիս մեծ.
 Ելցեն ընդ ծուէնս ծիածան ծիրանաներկ ամպոց նուրբ
 Բուրմուռնք անոյշ օրհնութեանցս, սլասցին դ' այերս ի յերկինս.
 Անուանք անմահք պաշտելիք, օծեալք ցօղով օրհնութեան
 Սըփոնեջիք ևս այժմ առատ, շքնորհաց շիթս հոգեզմայլ.
 Կեցջիք Մեսրովպ և Սահակ, ի տաճարիս սրբազան
 Երկնահանգոյն ջահը պայծառք, ցարդ պահեալք վառ ցոլացեալ։